

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. София, 04.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9447** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.В., срещу Решение от 18.08.2020 г. на Софийския районен съд по НАХД № 6633/2020 г., потвърждаващо Наказателно постановление (НП) № Р-10-199/08.05.2020 г., издадено от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. на основание чл.23, ал.2, т.1, предл.първо и чл.24, ал.1 от Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, за извършено нарушение по чл.19, § 1, ал.1, пр.2, б."а" във вр.с чл.19, § 1, ал.2 и чл.19, § 1, ал.3 във вр.с чл.19, § 8 от Регламент № 596/2014.

Касаторът поддържа касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК поради неправилно приложение на материалния и процесуален закон. Визира нарушение на чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН при описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Поддържа липса на извършено нарушение. Претендира Съдът да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго такова за отмяна на НП. В с.з. касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба – КФН, я оспорва чрез юк. Н. и моли за оставяне в сила решението на СРС. Представя писмени бележки с подробни съображения.

Претендира присъждане в полза на ответника на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд-София град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

На основание чл.220 АПК касационният съд възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка, според която в КФН е постъпила информация от [фирма] вх.№ 09-6-128/22.11.2019 г. От същата се установява, че за периода от 01.01.2019 г. до 20.11.2019 г. [фирма] е сключило сделка с емисия акции с ISIN BG11ASASBT10 от капитала на [фирма], както следва: № 20191030000000379 от 30.10.2019 г. за 72 734 акции на единична цена 12 лв. или обща стойност 872 808 лв. В хода на извършена в КФН проверка е установено, че действителният собственик на [фирма] е [фирма], което дружество е член на Надзорния съвет на [фирма]. В законоустановения срок от 3 работни дни по чл.19, § 1 от Регламент № 569/2014 [фирма] не е уведомило писмено емитента [фирма] за сключената на 30.10.2019 г. сделка № 20191030000000379 за своя сметка.

В резултат на горните констатации срещу [фирма] е съставен АУАН № Р-06-1212/17.12.2019 г. за извършено административно нарушение по чл.19, § 1, ал.1, пр.2, б."а" във вр.с чл.19, § 1, ал.2 и чл.19, § 1, ал.3 във вр.с чл.19, § 8 от Регламент № 596/2014.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното пред СРС НП № Р-10-199/08.05.2020 г., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя П., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. СРС е обосновал правен извод, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34 ЗАНН. Изложил е мотиви, че АУАН и НП са издадени при спазване на всички императивни изисквания на ЗАНН. Съдът е счел, че обжалваното НП е издадено и с оглед правилното приложение на материалния закон. От приложените разпечатки от информационна система "А. 7 регистър +" районният съд е установил, че [фирма] е член на надзорния съвет на [фирма] и същевременно се явява действителен собственик на [фирма], доколкото е едноличен собственик на [фирма], което притежава 80.99 % от капитала на [фирма], което е едноличен собственик на [фирма], което от своя страна е едноличен собственик на капитала на [фирма] към датата на сключване на процесната сделка. Оттук Съдът е извел извода, че [фирма] е имало задължение съгласно чл.19, § 1, ал.1, б."а" и чл.19, § 1, ал.2 от Регламент № 596/2014, като "тясно свързано лице" с лицето, упражняващо контролни функции в емитента [фирма], писмено да уведоми последния за сключване на сделката, не по-късно от три дни от сключването ѝ. Приел е, че предвид сключването на същата на 30.10.2019 г., срокът за уведомяване на емитента е изтекъл на 04.11.2019 г.

Решението е правилно и следа да бъде оставено в сила.

Изводите на СРС за липса на допуснати съществени процесуални нарушения при описание на нарушенията в АУАН и в НП се споделят от касационната инстанция.

Районният съд е постановил решението при правилно приложение на материалния закон.

Правилно решаващият състав е достигнал до извод за липса на допуснати нарушения по чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН. В съответствие с утвърдената законодателна техника относно съдържанието на нормативните актове на ЕС Съдът е приел, че чл.19 от Регламент № 596/2014 съдържа 15 параграфа със съответни алинеи към всеки от тях, като нормата на чл.19, § 1 от регламента препраща към § 2, втора алинея.

Твърдението на касатора, че е наказан за деяния, които не е осъществил, не съответства на цялостното им описание по АУАН и НП. По делото не е спорно, че [фирма] е член на надзорния съвет на [фирма] и същевременно се явява действителен собственик на [фирма], доколкото е едноличен собственик на [фирма], което притежава 80.99 % от капитала на [фирма], явяващо се едноличен собственик на [фирма], а то от своя страна е едноличен собственик на капитала на [фирма] към момента на процесната сделка. Касаторът не оспорва качеството си на "тясно свързано лице" съгласно чл.3, т.26, б."г" от Регламент № 596/2014.

Според § 58 от Преамбюла на Регламент № 596/2014 една по-голяма прозрачност на сделките, извършвани от лицата, натоварени с ръководни дейности на равнище емитенти и, когато има такива, от лицата, тясно свързани с тях, представлява превантивна мярка срещу пазарната злоупотреба, особено злоупотребата с вътрешна информация. Публикуването на тези сделки за всяко едно лице като минимално изискване може също да бъде източник на много ценна информация за инвеститорите. Уведомленията за сделки, осъществени от лица, които изпълняват ръководни функции за тяхна собствена сметка или от лице, което е тясно свързано с тях, съставлява не само ценна информация за участниците на пазара, но също така представлява допълнително средство за компетентните органи за осъществяване на надзор над пазарите (§ 59 от Преамбюла на Регламент №596/2014).

Конкретното задължение е уредено в чл.19, § 1, б."а" от Регламент № 596/2014, според който лицата с ръководни функции, както и тясно свързани с тях лица, уведомяват емитентите за всяка сделка, извършена за тяхна собствена сметка, свързана с акции или дългови инструменти на този емитент, или със свързаните с тях деривати или други финансови инструменти.

В случая не е спорно и изпълнението на изискването по чл.19, § 8 - § 1 се прилага за всяка последваща сделка след достигането на обща сума от 5000 евро в рамките на една календарна година. От представените от [фирма] доказателства се потвърждават данните за извършената сделка № 20191030000000379 с акции от капитала на [фирма].

Като "тясно свързано лице" с лицето, упражняващо контролни функции в емитента [фирма], дружеството-касационен жалбоподател е имало задължение съгласно чл.19, § 1, ал.1, б."а" и чл.19, § 1, ал.2 от Регламент № 596/2014 да уведоми емитента за сключване на процесната сделката, не по-късно от три дни от сключването ѝ. Нещо, което задълженото лице не е сторило.

Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че разпоредбата на чл.19, § 1, ал.3 от Регламент № 596/2014 препраща към § 8 на същия член само относно стойността на прага от 5000 евро, доколкото ясно е посочено, че чл.19, § 1, ал.1 от регламента се прилага след като общата сума на сделките достигне прага по § 8 (5000 евро). Действително меродавно за възникване на задължението по чл.19, § 1, ал.1 от указания регламент е преминаването на прага от 5000 евро, без значение дали това е станало още с първата сделка или след сключването на няколко сделки в рамките на една календарна година.

Съдът се е позовал на безвиновния характер на отговорността, носена от юридическите лица, като мотивите му се споделят от настоящата инстанция.

Правилно е определена по размер санкцията за така извършеното нарушение съобразно чл.23, ал.2, т.1 във вр.с ал.1, т.1 ЗПМПЗФИ, от 1000 до 1 000 000 лв. Наложен е законовият минимум, предвиден в тази разпоредба.

Следва да бъдат споделени и изводите на СРС за немаловажност на нарушението. Като подчертава и ответникът по касация в подадените писмени бележки, с неизпълнението на разглежданото задължение, [фирма] сериозно е засегнало обществените отношения, обект на защита от нарушената разпоредба. Целта на уведомлението по чл.19, § 1, ал.1, пр.2, б."а" във вр.с ал.2 и ал.3 във вр.с § 8 от Регламент 596/2014 г. е да се постигне информираност на инвеститорите за сделки с акции на емитента, осъществени от лица изпълняващи ръководни функции в последния или лица, свързани с тях, доколкото пазарното поведение на тези лица мотивира инвеститорите на свой ред да формират пазарното си поведение. Информираността се постига чрез изпълнение на задължението по указаната разпоредба.

При липса на други касационни оплаквания съдебното решение следва да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди поисканото от ответника юрисконсултско възнаграждение. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна (безвиновна), защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Отговорността за разноски в съдебното производство по обжалване на НП е уредено в чл.63, ал.5 ЗАНН. Тази норма е изменена, като е създадена нова ал.3 (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.), сочеща, че в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Разпоредбата на чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.) предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. В чл.37, ал.1 ЗПП е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който сочи, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лв. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взел участие юк.Г.. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, доколкото подобни дела със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на процесуалния представител за запознаване със същото и за изразяване на становище по него. При това положение полагашото се възнаграждение на КФН следва да бъде определено в размер на 80 лв.

за касационното производство - този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ и чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН във вр.с чл.37 от ЗЗП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 18.08.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 6633/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.